

De moment, ja hem guanyat

FA UN TEMPS QUE EM PREGUNTO SI
ÉS POSSIBLE LA VIDA MÉS ENLLÀ DE
PARLAR I ACTUAR DE SOBIRANISME I/
O UNIONISME AL PRINCIPAT. DE
MOMENT, MESURES PREVENTIVES.
NO VEURE TELEDIARIS.

Davant de la intoxicació de banjanades, quan surto al carrer miro si el sòl està clivellat; si tinc una garita a la cantonada i, com en un bon districte de Mèxic D. E., hi ha una mena de soldat armat, en principi, per protegir el veïnat i, després, acceptar allò que tan bé va acceptar el Rato de l'actualitat; si quan al súper (generalment, valencià) em mosseguen perquè demano informació en llengua catalana, etc. Ja ho avanço, no em passen cap d'aquestes coses. I em pregunto: on veuen aquella societat tremendament fracturada de què parlen constantment? O m'ha entrat una miopia que em desconeixia i no ho sé veure, o no hi és, la fractura. Per adobar-ho, els entestats en la fractura de la societat catalana principatesca són invariablement peninsulars (de la ibèrica), mentre els *media* internacionals parlen indistintament del triomf sobiranista.

Partint de la meua experiència personal, encara recordo que, al 1967 (aportada concreta), quan vaig intentar en un lloc tan civilitzat com la Tate Gallery de Londres, que em venguessin com fos un pòster ja exhaurit d'una obra de Tàpies, sota l'argument que el pintor era català i jo també, vaig haver de recórrer a George Orwell i el seu *Homage to Catalonia* (sempre he cregut i crec que Orwell ha estat un gran *public relations* nostre). No vaig aconseguir el pòster, però em van entendre. L'any passat a Suècia, quan vaig dir que era catalana, tothom em va entendre.

En conseqüència, s'han acabat per als catalans els temps en què en doctes congressos internacionals, d'aquells que abans de preguntar o parlar has de donar un currículum abreujat, em treia allò de dir que era catalana, de Catalonia (generalment als congressos es parla l'arameu contemporani), que era un país que no tenia taca diferenciada al mapa mundi, etc., però que era un país, tanmateix. Per

MARTA
PESSARRODONA

cert, ara tampoc n'hi té, però quan diem Catalonia no ens cal cap més explicació.

Tot plegat m'ha fet pensar –ves per on– en la darrera Guerra Civil espanyola (1936-1939) i en l'exili intel·lectual i català de 1939. Un tema que he intentat abordar en profunditat, com saben, potser, els meus eventuals lectors actuals. Fa temps que he tret la conclusió que aquells gloriosos exiliats van ser els darrers patriotes catalans que van creure en la possibilitat d'allò que es diu l'encaix de Catalunya a Espanya. I ho van creure de bona fe, tot cal dir-ho. I ho van pagar car, caríssim, també.

En aquest ordre de coses, felicito molt efusivament Maria Rosa Carrasco Azemar (1938), filla de Manuel Carrasco i Formiguera, el polític d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC), primera víctima directa de la repressió franquista. Conseqüentment amb la letal conseqüència franquista, la Maria Rosa va passar part de la seva infantesa a Burgos (segons diu Viquipèdia, i espero que no contingui els errors massa habituals, per cert), on tam-

bé tenien engarjolada la seva mare i on van posar fi al seu pare (el van executar el 9 d'abril de 1938, al Penal de Burgos). Tot un currículum que ella, ara mateix, no ha tret a la llum per explicar que abandonava la seva militància a la UDC, perquè el seu pare no havia mort per veure que el seu partit havia donat un tomb unionista! Bravo! D'això en dic conseqüència i moral.

Com tothom sap, imagino, UDC, a les eleccions catalanes del 27 de setembre, va fer una campanya "econòmica". Des del meu punt de vista, no era una mala campanya, per més que personalment jo no la compartís. Una campanya que ha derivat en la realitat que, avui per avui, no hi haurà cap militant de la UDC al Parlament de Catalunya! No ho celebrego, per més que recordo allò que Bill Clinton va dir al seu oponent: "És l'economia, estúpid!", però a l'inrevés: "Era el sobiranisme...!" (m'abstinc d'insultar).

Total: sense passaport català, ara mateix podem donar la volta al món estalviant-nos explicacions. Podem pensar que una part del món de l'advocacia és tan inculta que no sap que no es pot posar davant de la llei a un president de la Generalitat de Catalunya un dia 15 d'octubre, aniversari de l'execució d'un altre president de l'ídem, a mans d'un règim feixista –cal que recordi que és la data de l'execució de Lluís Companys?– perquè la gent sobiranista sortirem al carrer sense que ens ho demanin. Si més no, a mi no sols ningú no m'hi obliga, sinó que ningú no m'ho ha demanat. I ho faré conservant amics i coneguts unionistes.

Per tot plegat i sense tenir en compte democràcies, sé que els sobiranistes ja hem guanyat. Un sentiment que ningú –ni una llista electoral ni una campanya dubtoses– no em podran esborrar.

Poeta i escriptora